

A néhai **Gubis Mihály** képzőművész által készített, a land art jegyében született és városunknak ajándékozott *Székely székkal* kapcsolatosan [két ízben](#) is [cikkeztünk](#)

. A témában érintettek véleményét kikérve, első körben arra kerestük a választ: kinek az utasítására és mi okból távolították el a 2004-ben felállított, 2005-ben egy vihar által földre döntött, majd visszaállított alkotást? Második felvonásban azt szeretnénk volna megtudni, hová tűnt az augusztusban láncfűrészszel szétdarabolt, a visszaállítás ígéretével mindeddig ismeretlen helyre szállított alkotás? Kitérő válaszokat, hepiendes ígéreteket kaptunk bőséggel, ám arra a kényelmetlennek bizonyult kérdésre, hogy pontosan hol van most, melyik műhelyben vár restaurálásra a Gubis-szék, konkrét választ senki nem adott. Magyarán: halvány gőze sincs senkinek, hogy hová is szállították a szétdarabolt műalkotás maradványait. Felelősök nincsenek (?), és az alkotásnak is nyoma veszett. A kivitelező a hivatalra, a hivatal a kivitelezőre mutogat – a kör bezárult.

A Székely szék avatása, 2004. 09. 17.

„Nem tudok semmit mondani, sajnálom. Ezzel a dologgal mi már visszakanyarodtunk a hivatalhoz, nem hozzánk tartozik. Tikosit keressék meg” – hangzott **Bálint Antal**, a park felújítási munkálatait kivitelező

Macops

cég vezetőjének válasza.

„Nem tudok konkrét választ adni a kérdésre, mert korábban sem én foglalkoztam ezzel az üggyel. Tudom, hogy veszélyes volt. Ezt egy öt tagból álló bizottság (a tagok neve homály - szerk. megj.) állapította meg. A széket a kivitelező ezután lebontotta és elszállította. Hogy hová, azt nem tudom, őket kell kérdezni. Azt sem én fogom eldönteni, hanem egy bizottság, hogy hová, mikor és miként tevődik vissza” – válaszolta **Tikosi László**, a hivatal műszaki osztályának vezetője, aki egyébként tőlünk tudta meg, „az ügy hozzá tartozik”.

Vihar által ledöntve, 2005. 09. 05.

A nyilvánvalóan „lepasszolósos” játszmának további, az ügyben közvetve érintett, ám nevüket nem vállaló illetékesek megkérdezésével próbáltunk véget vetni, akiket szintén arra kértünk: segítsenek pontot tenni az egyre homályosabb, kényelmetlenebb és burkolt indulatokat is generáló ügy végére. „Lehetetlen volt másként szétbontani, el kellett fűrészelni”, „Életveszélyesen lötyögött, ki volt kötve a fákhöz”, „Halvány gőzöm nincs, hogy hol van”, „Nem, nem, biztos, hogy nem dobták tűzre. Megvan és bízom benne, hogy visszaállítják” – ilyen és ehhez hasonló, nesze semmi, fogd meg jól válaszokat kaptunk. „Elismerem, hogy nagy hiba volt nem kikérni szakértők véleményét a lebontásnál” – ez volt az egyetlen (névtelen) beismerése annak a tévedésnek, ami megpecsételte az alkotás sorsát.

Gubis Mihály keze munkája, az eredeti Székely szék – legyen bárhol is – elpusztult. Visszaállítani legfeljebb egy másolatot lehet - ennek pedig nem sok értelme van. Felelősöket keresni szintén nincs. Hiszen az a tény, hogy veszni hagytuk, mindannyiunk felelőssége és mindannyiunk vesztesége is. A vészharangot megkorgattuk – ám ez sajnos nem bizonyult elegendőnek. Maradunk azzal a költői kérdéssel, amit a néhai Gubis Mihály munkásságát kiválóan ismerő és a cikksorozatunkat is figyelemmel kísérő művészeti író, **Novotny Tihamér** tett fel a hozzánk címzett levelében: „Nem tudom, lehet-e még tenni valamit a természeti és az emberi rombolás helyrehozására?” A választ nem tudjuk.

Azt azonban igen, hogy az elpusztított Székely széknek van még egy, legutolsó üzenete

számunkra. Annak tanulsága, hogy ha nem becsüljük meg a ránk bízott kincseket, szegénységi bizonyítványt állítunk ki önmagunkról. Mert a hozzá nem értés, a nemtörődömség, a „tetszik, nem tetszik”, hamis és szubjektív értékítélet, nem csak Gubis világokat összekötő álmát ítélte halálra: mi, udvarhelyiek is kevesebbek lettünk egy égbenyúló álommal.